

Locul Aripelor

Mihai Eminescu

Strecor degetele melle printre buclele-ți de aur
Raze cari cad în valuri pe un sân ce n'am văzut
Căci corsetul ce le-ascunde e o strajă la tesaur
Iară ochi-ți gardianii mă opresc și mă sumut.

Ochii tăi, înșelătorii! A ghici nu-i pot vr-o dată
Căci cu două înțelesuri mă atrag și mă resping
Mă atrag când stau ca ghița cu privirea desperată
Mă resping când plin de flacări eu de sânul tău m'ating.

O, atunci mâna ta-i tare și respinge cu putere
Mâna mea care profană ar intra în santuar
Să se-ascundă 'n sâni-ți tineri, pe când eu plin de plăcere
Să uit lumea 'n sărutarea-ți și în ochii tăi de jar.

Astăzi însă nu-s ca flama cea profană și avară
Inima mi-e sântă astăzi, cald și dulce-i pieptul meu
Azi sunt cast ca rugăciunea, și timid ca primăvara
Azi iubesc a ta ființă cum iubesc pe Dumnezeu.

Tu surâzi cu ne 'ncrezare? . . .Cât de rea ești tu copilă!
Lasă ca sub gazul rosat eu la sânu-ți să pătrunz,
Să deschii corsetul ista. . .Tu roșind să râzi gentilă
Eu s'apăs fruntea-mi arzândă între piepții albi, rotunzi.

Și să strecor a mea mână după gâtul-ți de zăpadă!
Tu roșești'. . . tu nu vrei Marta? ... O, de-ai ști ce caut eu ...
Ai surâde ș-al tău umăr ai lăsa ca să se vadă
Să-ți privesc în ochi cu capul rezemat pe pieptul tău.

Cungiurând c-'un braț molatec gâtul tău cel alb ca zarea
Apăsând fața-ți roșită pe-al meu piept bătând mereu
Eu cu ceea-laltă mână pe-ai tăi umeri de ninsoare
Locul aripelor albe le-aș căta 'n delirul meu —

Locul ciunt unde aripa se 'nalță albă c'argintul
Când tu înger încă 'n ceruri pluteai dulce, fericit,
Locul de-unde-apoi căzură când tu, vizitând pământul
Te-ai uitat... și 'n lumea asta ca copilă te-ai trezit.